

ת"פ 32741/08/18 - מדינת ישראל נגד חסן זיתאוי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 32741-08-18 מדינת ישראל נ' זיתאוי

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	חסן זיתאוי

החלטה

כללי

כנגד הנאשם-המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת הצתה. לשיטתו, יש לייחס לו עבירה מקלה יותר - היזק בזדון או מעשה פזיזות באש. הנאשם הפנה למקרים אחרים, דומים או זהים לשיטתו, בהם הואשמו אחרים בעבירות אלה וטען לאכיפה בררנית בנדון. עוד נטען, כי כאשר קיימים שני סעיפי עבירה, האחד מחמיר והשני מקל ושיכולים להתאים לאותן נסיבות, יש לבחור באפשרות המקלה. הטענות נסמכו על דוקטרינת ההגנה מן הצדק ועל דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים.

רקע

כנגד הנאשם, יליד 1984 ותושב זלפה, הוגש ביום 15.8.18 כתב אישום המייחס לו שני אישומים. באישום הראשון שבמוקד דיונו נטען, כי הנאשם התגורר בדירה הממוקמת בקומה השנייה בבניין בן ארבע קומות שבבעלות אביו בשוב זלפה. הוריו התגוררו בקומה האשונה בבניין, ואחיו - מוחמד ואחמד התגוררו בקומות השלישית והרביעית. ביום 7.8.18 בסמוך לשעה 17:55, בשל כעסו על חלק מבני משפחתו, ערם הנאשם בגדים וחפצים בשני מוקדים נפרדים בתוך הדירה ושילח בהם אש, ביודעו כי הוריו ישנים בדירתם שבקומה הראשונה באותה עת וחלק מבני המשפחה נמצאים בבניין ובקרבתו. הנאשם צילם את החפצים בוערים ושלח את התצלומים למכשיר הטלפון של אחיו מוחמד. בהמשך, בעוד האש בוערת, יצא מהבניין ונמלט מהמקום ברכבו. במהלך נסיעתו, פגש בדודו ואמר לו ללכת לכבות את האש שבדירה. בהמשך, בני המשפחה מיהרו לדירה וכיבו את האש. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לדירה נזקי פיח וחום במספר מוקדים. העבירה שיוחסה לנאשם בגין מעשיו הנטענים לעיל היתה, כאמור, **הצתה**, לפי ס' סעיף 448(א) רישא **לחוק העונשין**, תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), שנוסחו: "**המשלח אש במזיד בדבר לא לו, דינו - מאסר חמש עשרה שנים**". האישום השני נוגע לאירוע שהתרחש על פי הנתען עת היה הנאשם עצור ואיים על אחד מעד התביעה. אישום זה אינו רלוונטי להחלטה זו.

תמצית טענות הצדדים

לטענת הנאשם, החלטת המאשימה לייחס לו את עבירת ההצתה הינה שרירותית ויש לבטלה. נטען, כי האירוע יכול להתאים מבחינה יסודית גם לשתי העבירות לעיל (היזק בזדון או מעשה פזיזות באש); עוד נטען, כי המאשימה לא הוציאה הנחיות מתי תיוחס עבירה אחת ומתי האחרות ולכן עולה חשש לשרירותיות - מצב בו כל תובע מגיש כרצונו כתב אישום, פעם מקל ופעם מחמיר ביחס למצע עובדות זהה, או לכל הפחות דומה. עוד נטען בהקשר זה, כי במצב שכזה חלה על המאשימה חובה לבחור בסעיף העבירה המקל עם הנאשם, כמתחייב מדרישת המידתיות.

לביסוס הטענות, הפנה הנאשם למקרים, דומים לשיטתו, של שילוח אש, בהם הואשמו נאשמים בעבירה של **היזק בזדון**, לפי סעיף 452 לחוק, שנוסחו: "**ההורס נכס או פוגע בו במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר**", או **מעשה פזיזות ורשלנות**, לפי סעיף 338(א)(3) לחוק, שנוסחו: "**העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:.. (3) עושה מעשה באש או בחומר לקיח...**". מקרים אלה ממחישים את אי השוויון והמסקנה המתבקשת היא כי יש להורות על המרת עבירת ההצתה בעבירה מקלה יותר.

מנגד, טענה המאשימה כי היא פעלה משיקולים ענייניים, בהגינות ובסבירות ובכל מקרה לא נסתרה חזקת התקינות המנהלית. המאשימה הפנתה לשיקול הדעת הרחב המוקנה לה כמי שאמונה על ניסוח כתבי אישום באופן כללי וכן טענה לסבירות הפעלת שיקול הדעת במקרה קונקרטי זה. לגופו של עניין, הפנתה המאשימה לכך כי הנאשם, על פי הנתען, הצית רכוש בדירה המצויה בתוך בניין מגורים, עת היה מודע לכך שהוריו ישנים אותה שעה בקומה אחרת בבניין. זאת ועוד, לאחר ההצתה הוא נמלט מהמקום בעוד האש בוערת. בנסיבות אלה יש בייחוס עבירת ההצתה טעם רב ומבחינה ערכית מדובר בסעיף העבירה ההולם נורמטיבית את מעשי הנאשם. ביחס למקרים אליהם הפנה הנאשם נטען, כי יש לאבחן אותם מעניינים משני טעמים: ראשית, משום שחלקם הוגש במקור בגין עבירת ההצתה ורק מאוחר יותר תוקן כתב האישום לסעיף מקל יותר, במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים לרוב משום קשיים ראייתיים כאלה ואחרים. לכן, מקרים אלה דווקא מחזקים את טענת המאשימה כי סעיף העבירה ה"נכון" הינו ההצתה והתיקון המקל הגיע רק לאחר הגשת כתב האישום. שנית, המקרים בהם הוגשו כתבי אישום שייחסו סעיפי אישום מקלים נגעו, ולו ברובם, למסכת עובדתית לא חמורה באופן יחסי ולכן היה מקום ענייני לכך.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי אין מקום לקבלת הבקשה. למקרא טענות הנאשם ניתן היה לסבור שאין מחלוקת עובדתית בין הצדדים וההכרעה הנדרשת הינה משפטית, אך אפנה לנטען בס' 2 לבקשה מיום 21.3.19, שם צוין כי הנאשם אינו חולק על עובדות האישום הראשון "למעט מספר תיקונים". משפט עמום זה בעייתי במקצת שכן תיקון קטן בעיני צד אחד יכול ויהיה תיקון משמעותי בעיני האחר. זאת ועוד, בס' 7 לבקשה טען הנאשם כי בניגוד לאמור בכתב האישום, שם צוין כי הוא שילח אש "בדבר לא לו", הוא הצית את האש "בתוך ביתו" וגם החפצים אותם הצית היו רכוש. מדובר אם כן בנתונים הטעונים בירור עובדתי. משכך, בסיס הבקשה מוקשה, משאין הסכמה על העובדות.

אוסף, כי גם אם מדובר בדירת הנאשם, יש לבחון מה היה פוטנציאל גרימת הנזק לדירות הסמוכות שם התגוררו על פי הנתען בני משפחתו. זאת ועוד, יש לזכור כי עובדות כתב האישום מביאות תיאור שמטבע הדברים הינו ברמת הפשטה מסוימת. יחד עם זאת, לצורך ההחלטה האם להגיש כתב האישום ובאיזה סעיף אישום, יש לבחון את הראיות לגופן, לעיין לדוגמה בתצלומים ולרדת לעובי הקורה לגבי נתוני הקונקרטיים של העניין הנדון. כך, ייתכן מקרה בו אדם ששילח אש ברכוש במקום מבודד, המרוחק מרכוש דליק אחר או מבני אדם נוספים, יואשם באחת מהעבירות הקלות יחסית לעיל; אך מי שעשה כן לגבי אותו רכוש אך באזור הסמוך לרכוש דליק אחר או ליד בית מגורים יואשם בהצתה. עוד ייתכן כי יש מקום לאבחנה בין מי ששילח אש בחפץ קטן בדירה ריקה לבין מי שהצית חפץ אחר, קטן יותר, אך בדירה עמוסת חפצים דליקים; וכו'. במילים אחרות, משרעת המקרים בנדון עשויה להיות רחבה ביותר ומדובר בנתונים המסורים לשיקול דעת המאשימה. ההבדלים אינם רק כמותיים אלא גם איכותיים ותלויי נסיבות האירוע.

לא בנקל יתערב בית המשפט בשיקול דעת המאשימה. ההחלטה אם להגיש כתב האישום ומה יהיה נוסחו מצויים בלב עשיית המאשימה. למאשימה מסורה מלאכת ניסוח כתב אישום שישקף באופן הולם את מעשי הנאשם,

כעולה מהחומר הראייתי הלכאורי כנגדו וכן יהיה מותאם מבחינה נורמטיבית לדין - לחוק ולפסיקה (בג"צ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל (30.12.12); רע"פ 6351/01 אטדגי נ' התובע הצבאי הראשי (24.9.2001); בג"ץ 7195/08 אבו רחמה נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד סג(2) 325)).

בחינה לכאורית של עובדות המקרה המיוחסות לנאשם (ואדגיש, כי החלטה זו אינה תחליף לשמיעת ראיות וטיעונים, והתייחסות זו הינה לכאורית בלבד ולצרכי החלטה זו ותו לא) מעלה, כי מדובר במי שהצית את הבגדים בשני מוקדים שונים, בתוך בניין מגורים, בשעה שהוריו ישנו בקומה הראשונה וחלק מבני המשפחה נמצאו בבניין. הנאשם לא פעל מיידית לכיבוי האש ויצא מהבניין בעוד האש בוערת. פוטנציאל הנזק לפגיעה לאדם ורכוש, על פני הדברים, ברור. לכן, לא ניתן לקבוע כי ייחוס עבירת ההצתה בנסיבות אלה לא היה סביר או מידתי.

גם הטענה שהיעדר הנחיות מוביל בהכרח לביטול ושינוי סעיף האישום, אינה יכולה להתקבל - הן לנוכח מסקנותי לעיל (היינו, כי על פני הדברים מדובר בהחלטה סבירה) והן משום שלא ניתן להסיק שלו היו הנחיות בנדון, ההחלטה המתקבלת היתה שונה. אסביר - הנחיות המאשימה נקבעות בראש ובראשונה על בסיס פסיקת בית המשפט העליון ואמות המידה שהותוו שם. בהקשר זה, הדגישה הפסיקה את החומרה הטמונה בגרימת נזק באמצעות אש, משום פוטנציאל הנזק, לאדם ורכוש, הטמון בה. די אם אפנה לציטוט הידוע "אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי ישורנה" - ע"פ 728/13 עווידה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.11.2013)). כן צוין ש "עבירת ההצתה כשלעצמה, גם כשהיא מתייחסת לרכוש בלבד, נתפסת כעבירה חמורה, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק לגוף...". הפסיקה אף הבחינה במדרגי חומרה: הצתת נכס בנסיבות שאין לחשוש שהאש תתפשט לרכוש אחר; הצתת נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתת נכס עם פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתת נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש ללא כוונה לפגיעה שכזו; והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש. (עניין עווידה לעיל וכן ע"פ 9226/11 גוזלנד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (8.10.2013)). בנוסף, נקבע כי גם בתוך מדרגי הביניים לעיל יש לבחון את ערך הרכוש, מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה, וכו'. בענייננו (ושוב, על פני הדברים בלבד) מקרהו של הנאשם אף אינו נמצא בדרגה הנמוכה ביותר של המדרג לעיל ולכן הטענה כי מדובר במקרה גבולי אינה יכולה לעמוד.

ועדיין, נותרנו עם טענת האפליה. בהקשר זה, כאמור, נטען שגם אם יש מקום מבחינה עיונית גרידא להעמיד את הנאשם לדין בעבירת ההצתה, אפלייתו לעומת נאשמים אחרים, שהואשמו באחת מהעבירות הקלות לעיל, מחייבת דין זהה גם ביחס אליו. מדובר, למעשה, בטענה של הגנה מן הצדק, ולפיה - אפליה זו, באם תוכח, עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית (ס' 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). על בסיס דוקטרינה זו קיימת לבית המשפט סמכות לבטל את כתב האישום, או לנקוט בדרך מידתית יותר שבמקרה דנן, כך נטען, תבוא לידי ביטוי בהמרת עבירת ההצתה לעבירה מקלה יותר. אפנה את תשומת הלב כי טענת האפליה אינה מוגבלת, כבעבר, רק למצבים בהם פעלה הרשות משיקולים לא ענייניים או פסולים, אלא הבחינה יכולה להיות "תוצאתית" בלבד, ולנבוע כתוצאה מרשלנות או טעות בפעולת המאשימה. ברע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי (31.10.18, להלן: עניין ורדי), הרלוונטי לענייננו נקבע, בהקשר זה, כי: "בבסיס דוקטרינת ההגנה מן הצדק ניצבת אמת מידה עיקרית שהיא תוצאתית - מידת הפגיעה בתחושת הצדק וההגינות. לכן, קיימת חשיבות פחותה לעובדת קיומו, או העדרו של מניע פסול בבסיס המעשה, או המחדל המינהלי" (פסקה 100 לחוות דעתו של סגן הנשיאה, כב' השופט מלצר).

אעיר, בהתייחס לטענת הנאשם כי יש לקבל את טענותיו גם על בסיס דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים, כי בעניין ורדי לעיל צוין כי ככלל אין להידרש לדוקטרינה זו לצד ההגנה מן הצדק (פסקה 98 לחוות דעתו של סגן הנשיאה, כב' השופט מלצר וכן חוות דעתו של כב' השופט שוהם).

נבחן אפוא את המקרים אליהם הפנה הנאשם בהקשר זה, תוך שנזכור כי לא די להפנות למקרים בודדים, שכן לא

ניתן להשליך מטעות המאשימה, בהנחה ונעשתה, ולגזור ממנה מדיניות כללית מעתה ואילך בכלל התיקים. בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.13) להלן: **עניין פרץ**, צוין כי: **"..נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המינהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו"**.

בעניין ורדי נדונה פרשה שכונתה פרשת התארים המזויפים במסגרתה הועמדו לדין חלק מהמעורבים בעוד חלקם, בעלי נתונים זהים, לא הועמד לדין. צוין, כי מדובר היה ב"הפליה ברורה", תוך שבית המשפט מפנה למספר הרב יחסית של המעורבים שלא הועמדו לדין, דבר שיש בו **"להסב פגיעה משמעותית בתחושת הצדק שנעשה עם משיבים אלה"** (שהועמדו לדין - י.ל.). עוד הפנה בית המשפט לכך שהמאשימה לא הצליחה להציג תמונה מלאה של אופן הטיפול בכל תיקי החקירה, דבר שנזקק לחובתה (פסקה 121 לחוות דעתו של סגן הנשיאה, כב' השופט מלצר). עוד אפנה לדעת המיעוט של כב' השופטת ברק-ארז בנוגע לפרשת התארים המזויפים, ולפיה לא היה מקום לביטול כתבי האישום, שכן חרף העובדה שחלק מהמעורבים לא הועמדו לדין, הוכח כי קיימים מקרים דומים ורבים נוספים, בהם הוגשו כתבי אישום נגד מעורבים אחרים. הוסיפה כב' השופטת ברק-ארז וצינה כי **".. אי-העמידה על הדרישה של מניע פסול אין משמעותה "הצפה" בקבלת טענות של אכיפה בררנית. ברור כי אכיפת הדין אינה פעילות בעלת אופי מדעי, והשוואה בין מקרים אינה יכולה להיות מדויקת "אחד לאחד"**. בית המשפט הפנה במסגרת שיקוליו למידת הסלקטיביות באכיפה ולכך כי הביטוי לטענת ההגנה מן הצדק יכול ויעשה במסגרת גזר הדין.

האם הוכח בענייננו כי המאשימה, לאורך זמן ובאופן שיטתי קיבלה החלטות להעמיד לדין בעבירות המקלות לעיל במקרים הדומים לענייננו של הנאשם? האם הוכחה אפליה ברורה? האם נפגעה משמעותית תחושת הצדק בענייננו של הנאשם? התשובה לשאלות לעיל - שלילית.

נפנה ונבחן את המקרים שעליו מבסס הנאשם את טיעונו אך לפני זה אעיר כי מקרים כגון זה המיוחס לנאשם אינם נדירים במחוזותינו והם מוגשים תדיר בעבירת הצתה. אפנה, רק מהעת האחרונה, למקרים הבאים שנדונו בבית המשפט העליון - ע"פ 8435/17 **נפתלי נ' מדינת ישראל** (7.4.19) - הצתת רכב; ע"פ 3903/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (6.2.19) - הצתת פסולת בשטח עירוני; ע"פ 7724/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.1.19) - הצתת קטנוע; והרשימה ארוכה.

יטען הטוען כי לא ניתן להסיק דבר מהמקרים לעיל, והרי הם מציגים את ה"יש", קרי המקרים בהם מואשמים נאשמים בעבירת הצתה בבית המשפט המחוזי, בעוד שהמקרים המוגשים לבתי המשפט השלום העבירות המקלות (גרימת נזק בזדון ופיזיות באש) "סמויות מן העין". במלים אחרות, ניתן לטעון לכאורה כי המקרים שהובאו על ידי הנאשם מדגישים את השרירותיות הקיימת בהגשת כתבי אישום הנוגעים לאש, פעם כך ופעם אחרת, וזוהי למעשה תמצית האכיפה הבררנית, שגם אם אינה מכוונת הרי שהיא מפלה. לא ניתן להתעלם מטענה זו, שבמישור העקרוני יש בה ממש, ולכן נבחן את המקרים אליהם הפנה הנאשם.

הנאשם הפנה לרשימה ארוכה של מקרים (ר' ס' 14-28 לבקשה) המייצגים לשיטתו את טענתו, קרי מקרים בעלי נתונים דומים למקרה בהם הואשמו נאשמים אחרים בעבירות המקלות לעיל.

ואולם, בחינת אותם מקרים אינה מוליכה למסקנת הנאשם.

כך, בחלק ניכר מהמקרים דובר בכתבי אישום שהוגשו לבית המשפט המחוזי בעבירת הצתה. רק בהמשך הומרה העבירה לעבירה קלה יותר (ת"פ (מחוזי חיפה) 39208-12-15 **מדינת ישראל נ' חוג'יראת** (הצתת דלת מכוון ליווי, צוין בהצגת ההסדר כי הנזקים לא היו משמעותיים); ת"פ (מחוזי חיפה) 37185-11-14 **מדינת ישראל נ' דבש** (דייר בדיוור ציבורי שהצית מזרן כאשר באו לפנותו, מגזר הדין עלו נסיבות אישיות חריגות וצוין כי ככל הנראה הפינוי לא היה לצורך, כתב האישום הוגש למעלה משנה מהאירוע ובסופו של דבר נגזר עליו מאסר על תנאי); ת"פ

(מחוזי ב"ש) 42255-06-14 **מדינת ישראל נ' צ'רנוב** (הצתת שטיחון וחפצים שונים מחוץ לדירה); ת"פ (מחוזי מרכז) 18515-08-15 **מדינת ישראל נ' גויטע** (מקרה חמור של הצתת דירת שכן, אך דובר במי שמוכר למערכת הפסיכיאטריות, מרבית תיקיו בעבר הופסקו משום אי כשירותו ובנוגע לאירוע הרלוונטי צוין כי היה קרוב לסייג אי שפיות). רואים אנו, כי דווקא מקרים אלה מחזקים את טענת המאשימה כי סעיף העבירה ה"נכון" להעמדה לדין הינו הצתה, ושיקולים שונים אחרים, לגיטימיים וענייניים ושצוינו בסוגריים, הובילו להמרת סעיף ההצתה לסעיפים מקלים יותר, לאחר הגשת כתב האישום.

לגבי קבוצת מקרים אחרת אליהם הפנה הנאשם, טענה המאשימה - ובצדק - כי התקיימו בהם נסיבות מקלות יותר מענינו של הנאשם. כך, לדוגמה, הפנתה המאשימה למקרים בהם הבעיר עצור פתיל עשוי מנייר טואלט ליד חלון בבית מעצר; להבערת פח אשפה; לשריפת ספרי קודש; לשריפת מצלמת אבטחה; וכו'. מדובר, כאמור, במקרים קלים באופן יחסי בהם פוטנציאל הנזק לא היה משמעותי.

החלק השלישי והבעייתי מבחינת המאשימה, נגע למקרים שלא ניתן היה להסביר, ולו על פני הדברים (ובהיעדר ביור קונקרטי מול התובע), מדוע הוגשו בסעיפים מקלים. מדובר במקרים כגון הצתת מזרנים בבית מעצר ושהובילו בחלקם לנפגעי עשן ולטיפול רפואי (ת.פ. (שלום רמלה) 3722/06 **מדינת ישראל נ' לוי**; ת.פ. (שלום ירושלים) 1424/04 **מדינת ישראל נ' לוי**; ת.פ. (שלום כפר סבא) 2204/01 **מדינת ישראל נ' אלמגור**); הצתת רכב (ת.פ. (שלום חדרה) 9614-08-15 **מדינת ישראל נ' חזן**); הצתת חדר מדרגות (ת.פ. (שלום ת"א) 33220-05-17 **מדינת ישראל נ' אורן** (24.5.17); ועוד. ואולם, גם בהקשר זה אני מסכים עם המאשימה כי ספק באם ניתן לראות במקרים אלה כמגבשי מדיניות, קל וחומר לא מדיניות שהתקיימה לאורך זמן ובאופן שיטתי, ושמייצגת את מדיניותה הנוכחית של המאשימה. גם אני סבור שמקרים אלה מייצגים "מדיניות" דה-פקטו של החלטות לא עקביות ושרירותיות. אני מקבל את עמדת המאשימה כי מדובר במקרים ספוראדיים שאינם מייצגים את מדיניותה. אפנה לכך כי חלקם מלפני שנים לא מעטות וכי אין מדובר במקרים רבים באופן יחסי. זאת ועוד, ניסיון "לצלול" לעמקם מעלה, ולו על פני הדברים, נתונים שייתכן ויש בהם להסביר את שיקולי המאשימה. כך, בעניין אורן לעיל דובר במי שהצית את חדר המדרגות כשהוא אינו כשיר לעמוד לדין וההליך הופסק סמוך לאחר הגשתו; בעניין חזן דובר על אדם הסובל מבעיה קוגניטיבית וכתב האישום באותו מקרה הוגש למעלה משנתיים לאחר האירוע. גזר הדין כנגדו כלל של"צ ומבחן. ייתכן ובחינת יתר המקרים גם היתה מעלה סיבות, מוצקות יותר או פחות, להגשת ההליכים בבית המשפט השלום ואפנה שחלקם התרחש לפני זמן רב. בכל מקרה, גם אם נעשתה טעות בהפעלת שיקול הדעת במקרה זה או אחר, המאשימה אינה חייבת לחזור עליה ולמחזר אותה. אפנה בהקשר זה לאמור בעניין פרץ, שם צוין כי "**שגגה שיצאה מלפני הרשות, אין היא חייבת לחזור עליה עוד ועוד אך ורק כדי לתת סיפוק לעיקרון של אי-אפליה**".

סיכומי של דבר, אני מורה על דחיית הבקשה. הנאשם יתן תשובתו בכתב לכתב האישום עד ליום 30.4.19. אזכיר, כי דיוני ההוכחות קבועים ליום 2.5.19 ו 7.5.19. אין בהחלטתי זו כדי לרפות ידי הצדדים בניסיון להגיע להסדר, דבר שיש לקדמו במקרים המתאימים, בשיתוף פעולה שני הצדדים. לשלוח לצדדים וכן לוודא טלפונית קבלת ההחלטה.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ט, 17 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.